Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 169 194 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2016 om 7 uur wordt de verzoekende partij aangetroffen met M. B. te Gent en worden zij door de politie te Gent herkend als verdachten van verscheidene autokraken die zijn gefilmd op camerabeelden. De politie maakt per fax dezelfde dag om 9.38 uur een kopie van het administratief verslag vreemdelingencontrole over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 13 februari 2016, met kennisgeving dezelfde dag geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“De heer, die verklaart te heten,;
naam: O.i.

voornaam: S.
geboortedatum: 18.02.1989
geboorteplaats: Dellys
nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 13.02.2016.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :
- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14 :
- *artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verscheidene autokraken.
PV nr GE.55.LA.011458/2016 van de politie van Gent

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.
Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.
In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.
Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:
"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te 3/8 vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of ***moet*** *de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)*
Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.
In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.
Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de

verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.
Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 23.10.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is definitief en uitvoerbaar.
Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.
In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 6 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.
Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.
Zie in die zin:
"In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest." (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)
De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang."

2.2. Er wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing geen termijn toelaat om het grondgebied te verlaten en dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht aanvoert en de feiten die de grondslag vormen van de bestreden beslissing betwist. Derhalve vergt de beantwoording van de exceptie een onderzoek van de middelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het eerste middel luidt:

"3.2.1. <u>M.b.t. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten: schending van de formele motiveringsverplichting - iuo. Art. 74/14 Vreemdelingenwet</u>
1.
Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.
De beslissing werd betekend aan verzoekster op 13 februari 2016, en aan haar werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.
De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.
De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/ 14 van de Vreemdelingenwet:
te
Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.
Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.
De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.
§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.
De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3, Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1 ° er een risico op onderduiken bestaat, of;
2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;
3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;
5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § Zbis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;
6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asieiaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."
De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypotheses van§ 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.
') L.
De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele afdoende motivering terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.
De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991j heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.
Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).
In casu wordt in de gebrekkige motivering louter verwezen naar een PV nr. GE.88.LA.11458/2016 waaruit zou blijken dat verzoeker op heterdaad betrapt werd 'voor verscheidene autokraken" (sic).
Blijkens de faxhoofding van de bestreden beslissing werd deze overgemaakt aan de lokale politie Gent, waar verzoeker zich op dat moment bevond, op 13 februari 2016 om 10u32.
Desondanks werd verzoeker maar een eerste keer verhoord betreffende de hem ten laste gelegde feiten diezelfde dag van 11:35 tot 14:05, zijnde <u>anderhalf uur nadat</u> de beslissing aan hem werd overgemaakt. (stuk 3)
3.
Redelijkerwijs kan dan ook worden afgeleid dat verwerende partij zich allerminst op het verhoor van verzoeker heeft gesteund: niet alleen dateert het verhoor van niet minder dan twee uur voor het uitvaardigen van de bestreden beslissing (overigens zal dit document pas vlak voor de lunchpauze zijn overgemaakt aan DVZ), daarnaast heeft verzoeker tijdens het betreffende verhoor zich beroepen op zijn zwijgrecht.
De vraag dient dan ook gesteld te worden op welke elementen verwerende partij zich wél steunde bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing. Zijn dit de eerste vaststelling van de politiediensten? Verklaringen
van getuigen?
Uit de bestreden beslissing is dit in elk geval geenszins af te leiden, hetgeen in casu net de inbreuk uitmaakt op de motiveringsverplichting.
Bovendien is de karige motivatie ronduit strijdig met het strafdossier. Verzoeker werd helemaal niet op heterdaad betrapt. Er werden louter enkele gestolen spullen in zijn bezit gevonden.
4.
Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7
dagen".
Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met(een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (.") De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. in dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (1. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, Vil, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767 / !I, zie p. 7 en 8} (stuk 7)
In casu ontbreekt een daadkrachtige motivering terzake de duur van het inreisverbod zodat een (tweede) schending van de formele motiveringsverplichting voorligt.“

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij betwist dat er een motivering werd gegeven aangaande het ontbreken van een termijn om de verzoekende partij toe te laten het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel dat de verzoekende partij op correcte wijze citeert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoekende partij geen enkele termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten.

Uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet blijkt dat indien een onderdaan van een derde land een gevaar vormt voor de openbare orde of indien er een risico op onderduiken bestaat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan besluiten tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat deze zich steunt op het gegeven dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat, wat blijkt uit het ontbreken van een officiële verblijfplaats en de op heterdaad betrapping voor verscheidene autokraken.
Uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de verwerende partij de keuze heeft tussen geen termijn toe te staan hetzij een periode van minder dan zeven dagen. De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat de motieven inzake de toepassing van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet ontbreken.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk betwist derwijze dat zij de schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).
De verzoekende partij wijst erop dat de bestreden beslissing is genomen voor zij door de politie werd verhoord over de ten laste gelegde feiten terwijl zij zich tijdens het verhoor beriep op haar zwijgplicht zodat de vraag zich stelt op welke elementen de verwerende partij zich steunde om de bestreden beslissing te nemen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de politie van Gent de verwerende partij op 13 februari 2016 om 9.38 uur op de hoogte bracht dat de verzoekende partij om 7 uur werd aangetroffen met M. B. te Gent en worden zij door de politie te Gent herkend als verdachten van verscheidene autokraken die zijn gefilmd op camerabeelden. De bestreden beslissing vindt aldus steun in het administratief dossier en de weergegeven feiten in de bestreden beslissing zijn correct. Gelet op de herkenning op film en de gegevens die de politie aan de Dienst Vreemdelingenzaken overmaakte, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij zou moeten wachten op het verhoor van de verzoekende partij om de bestreden beslissing te nemen. Temeer de verzoekende partij zelf stelt dat zij beroep deed op haar zwijgplicht zodat het verhoor evenmin enig nuttig element kon bijbrengen. Dit klemt nog meer nu de verzoekende partij in het middel stelt dat er louter gestolen spullen in zijn bezit werden gevonden, zodat er wel degelijk sprake is van strafrechtelijke feiten, als zijnde op zijn minst heling. De verwerende partij mocht, rekening houdend met de vaststellingen van de verbalisanten die door de verzoekende partij niet worden weerlegd met enig begin van bewijs, uitgaan van de juistheid van de vaststellingen van de verbalisanten.

Bovendien gaat de verzoekende partij met haar betoog voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat er een risico op onderduiken bestaat doordat de verzoekende partij niet beschikt over een officiële verblijfplaats.

Waar de verzoekende partij in fine van het middel zich beklaagt over een gebrek aan motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, is deze beslissing niet het voorwerp van het beroep.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond, zoals de verwerende partij terecht concludeert.

3.3. Het tweede middel luidt:

"*3.2.2. <u>Schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. Schending van de materiële motiveringsverplichting</u>: <u>alsook het vermoeden van onschuld en vertrouwensbeginsel</u>*
De bestreden beslissing bevat een loutere verwijzing naar de vermeende inbreuken van verzoeker op de strafwetgeving.
Aangezien de correctionele rechtbank thans nog geen vonnis heeft uitgevaardigd dient verzoeker echter onschuldig te worden geacht.
Desondanks maakt de bestreden beslissing zelfs geen enkele verwijzing naar deze lopende strafrechtelijke procedure.
Een dergelijke werkwijze is manifest in strijd met het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld, allen fundamentele rechtsbeginselen in onze rechtsorde.
Krachtens art. 6 EVRM geldt het vermoeden van onschuld totdat de schuld bij wet is bewezen, hetgeen meebrengt dat wie wordt vervolgd maar nog niet veroordeeld is geacht wordt onschuldig te zijn tot het bewijs van zijn schuld wordt geleverd. Het vermoeden van onschuld impllceert dus een procesverplichting: een persoon mag niet schuldig worden verklaard als zijn schuld niet is vastgesteld tijdens een procedure waarin hij zijn procesrechten o.g.v. art. 6 EVRM heeft kunnen laten gelden. (Zie o.m. VAN DEN WYNGAERT, C., Strafrecht, strafprocesrecht & internationaal strafrecht, Antwerpen, Mak!u, 2008, 659)
Er is geen enkele duidelijkheid omtrent op welke feitelijke gegevens verwerende partij zich heeft gesteund om tot de bestreden beslissing te komen. Er is evenmin (derhalve) geen enkele zekerheid over de juistheid c.q. betrouwbaarheid van de vaststellingen, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund is, zeker gelet op het feit dat het strafrechtelijk onderzoek nog niet is afgelopen.
Het voorgaande toont de manifest onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden besiissing aan, alsook de gebrekkige motivering."

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet had mogen genomen worden omdat er nog geen veroordeling door de correctionele rechtbank is geschied. Zij verwijt de bestreden beslissing niet te verwijzen naar de lopende strafrechtelijke procedure.

De verwerende partij stelt terecht dat zij zich in casu kon steunen op de informatie die de politie haar overmaakte, zijnde het herkennen van de verzoekende partij op camerabeelden van het plegen van verschillende autokraken. Het PV-nummer wordt in de bestreden beslissing vermeld en er is afdoend gemotiveerd waarom er een risico op onderduiken bestaat en waarom de verwerende partij de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde acht. Het feit dat er nog een lopende strafprocedure zou zijn maakt niet dat de verwerende partij geen rekening kan en mag houden met de vaststellingen van de verbalisanten. Bovendien laat de verzoekende partij onverkort het motief dat bij gebreke aan officiële verblijfplaats er een risico op onderduiken bestaat. Met verwijzing naar de uiteenzetting van het eerste middel kan geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de motiveringsplicht worden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 6 EVRM aanvoert en zich beroept op "het vermoeden van onschuld", kan te dezen artikel 6 EVRM niet dienstig worden aangevoerd. Immers vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1 van het EVRM (Europees Hof voor de

Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; RvS 4 januari 2006, nr. 153.232; RvS 153.237, nr. 4 januari 2006; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). De redenering van de verwerende partij kan gevolgd worden. Een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld is de Raad ongekend. Dit beginsel hoort in het strafrecht thuis maar is geen administratiefrechtelijk beginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont niet aan dat zij rechtmatige verwachtingen mocht hebben.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5. Gelet op deze vaststelling dient de exceptie niet te worden beantwoord.

4 Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	M. BEELEN